

GÜNLÜĞÜMDEN

Sizin gibi küçüktüm. Sekiz yaşında veya biraz daha küçüktüm. Şehit Nurettin adında bir ilkokulda öğrenciydim. Evimle okul arasında dar bir sokak ile Uzun Çarşı dedikleri kapalı bir çarşı vardı. Daha sonrasında Saat Kulesi alanı dedikleri uçsuz bucaksız bir alan vardı. Bizim zamanımızda öğrenci servisleri bilmezdik. Babalarımızın servislerin o fahiş ücretlerini üstlenme gücü de yoktu!..

Soğuk bir Şubat günü, her zaman yaptığım gibi uyandım. Gün ışığının odayı doldurmasına şaşırıyordum!.. Etrafıma bakındım; ancak kimseyi göremedim!.. Abim Sehl her zamanki gibi ders çalışmıyor ve kızkardeşim Hena aynanın önünde saçlarını taramıyordu. Diğer erkek ve kız kardeşlerime ait ne bir his, ne bir hareket işitiyordum. Ne de nerede olduklarını biliyordum?!

“Hep birlikte nereye gittiler?!” diye kendi kendime sordum. Yan odadan kulağıma sesler geliyordu. Hızlıca yürüdüm. Derken kapısına vardım. Kapıyı biraz araladım. Hepsini radyonun etrafını sarmış olarak buldum. Spikerin sesi arasına gür çıkıyordu. Dinleyicileri kutluyor, onlara ne olduğunu anlamadığım müjdelere veriyordu... Birkaç dakika ayakta kapı aralığında baktım... Kapıyı sonuna kadar açtığımda garipseyerek bana baktılar.

“Niçin uyandırmadınız beni?! Görmüyor musunuz okula geciktim?” dedim.

“Bıraktık uyuyasın; uykucu! Çünkü bugün tatil!” dediler.

“Tatil! Ne alaka?!” dedim.

Kardeşim Velîd beni kendisine çekerek;

“Bugün bayram, okullar bayramlarda kapalıdır. Öyle değil mi?!” dedi.

Hâlâ üzerimde şaşkınlık, sordum:

“Hangi bayram bu?”

Dedi ki: “**Birleşme** bayramı canım. Bayram harçlığını istiyor musun yoksa onu geri mi alayım?..”

Mahzunca sordum: “Hangi bayram, hangi beraberlik?!”

Kardeşim sözü sürdürdü:

“Suriye ve Mısır tek bir devlet olduk... Bu bayram değil midir?!”

Bu sözün ne demek olduğunu anlamamıştım; fakat o an okuma kitabımızda okuduğum bir hikâyeyi anımsadım. İhtiyar adam çocuklarını etrafına toplamış, onlardan birkaç değneği kırmalarını istemişti... Ancak yapamamışlardı... Oysa onları teker teker verdiği kadar kolaylıkla kırmışlardı... Onlara;

“Birlik kuvvettir, ayrılık ise zayıflıktır!” demişti.

Ahhh!.. O günkü toplantımız ne hoştu! Önümüze serilen kahvaltımız ne lezizdi!

Caddelerde folklor toplulukları, kılıç oyunları, dalgalanan bayraklar, gerilen yaylar, dağıtılan helvalar, gümbürdeyen kurşunlar, yırtınan boğazlar:

“Tek halk, iki değil!.. Tek bayrak iki değil!..”

Gerçek bir düğün. Zorlama olmaksızın dökülmüş kalabalıklar. Gönülleri eşsiz ümitlerle dolmuş...

O gün o heyecanı garipsemiş, o hamasete şaşırıyordum... Fakat günler geçtikçe sevinç ve gülücüklerinin sebebini kavradım. Bayramlarının, törenlerinin değerini anladım... Yavaş yavaş düşlerini düşlerime, ümitlerini ümitlerime kattım... Ne kadar ince ve ne kadar tatlılar!.. Varlığını doldurdum. O günün üzerinden kırk yıl geçti. Görüntüleri hâlâ hayalimde canlı. Silip atamıyorum. Anımsadığımda kalbim dağılacak gibi oluyor. Çünkü bu beraberlik kalmadı. Çünkü böylesi bir beraberlik daha gelmedi...